

WÕTA ja LÕE!

№ 7.—VII. aastakäik.

Pöörase tiirusega tantsusaalist igawikku.

Augustikuul aastal 1928 jündis Helsingis Kulojaare jillal kurb ja wapustaw autoõnnetus, mis nõudis enda ohwriks kuus paremais aastais olewat inimesi.

Pühapäewa õhtul jeltstond, fuhu kuulus 3 naisterahwast ja

Oli seal pidustus ja tants lõpenud, asuti kodufeele, kuid autojuhina toiminud noormees oli jedawõrd purjus, ef autofgi näis purjus olewat — pöörles üheft tee äärest feise.

Sõidukiirust jellest hoolimata

Purjus autojuht ajas merre, kus juures hukkus 6 noort inimhinge.

Rui armu
enam ei
antud.

5 meest, olid kogunenud weefma õhtut fergemeelsetis lõbustufis, millede hulka kuulus ka loomulikult wiin.

Kuid rõõm ei paisnud täielik olewat tantsufuta. Mii läts jeltstond ühe nende noormeesste isa autoga Kulojaare kasiinosse südäwõd mööda jaatma.

weel lifafi. Auto formas ja keerles õnnelikult Kulojaare jillani. Ja ainult jinna maale. Pöörasel hool formas ka siis üle jilla, purustades fõkfed, ja lendas alla sügaruusse inimpörmud ühes — otse tantsusaalist igawikku.

Wiinastunud autojuht ja keegi feine mees pääjesid kui ime läbi,

kuid teised — kolm naist ja kolm meest, jaadi alles hommikupoole üles tõmmata — surruina.

Kurb sündmus. Kurvem süski õnnetu omastele. Kuid samuti on see hoiatusjeks igaihele, et surm võib meid äkkiarvamata tabada. Ta varitseb meid seal, kus me teda sageli ei ootagi. Hirmus on surra pöörmafuna ja minna elawa Sumala kohtujärje ette kõige oma pattudega. Ei ole jarnajel korral võimalik enam Sumalat appi hiiüda ja armu offida, kui eluniit äkiselt lõigatakse läbi. Asjata on loota veel enne surma meelt parandada. Siis on massew sõna: hilja!...

Sumal ei anna oma armuga mängida.

Nende huffunute hulgas oli ka teegi noormees, kes oli oma elus kofku puutunud igawiku suurte küsimustega, kuid üks kord teise järel põlgas ta ära Päästja kufjed, tallates armu jalge alla.

Issjanda Waim ei kufju igawesti. Armu ei pakuta aina.

Tormad ehk sinagi pimesilmil maailma lõbususi ja naudinguid ning kuuljust taga ajades hirmsa kiirusega kurisõiku poole? Peatu enne, kui on hilja!

„Tänä päiwänä“.

See on minu mees!

Keegi, kellel oma ümbruses oli wäljapaistew koht, pöördus sõjast koju südamehaigusega. Kawa käis ta walutawa südamega ringi. Wäljadawamad arstid kõik soowitajid talle rahu ja arstimist. Tema aga tahtis kohe terweks ja kõöle, et koguda rohkem raha, wõita enam au ja lugupidamist. Lõpuks tuli ta ühe arsti juure, kes talle ütles hoopis teist kui eelmised arstid. Olles läbi waadanud oma passiendi, ütles see, et mehe süda päris terve olla. Kõik mõtted südamehaigusest heitku ta rahuga nurka. Ta wõiwat veel aastaid elada ja kõöfada.

Seal ütles see mees: See on minu mees! Sellest peale tegutses ta täiesti selle arsti nõu järele. Ta kõöfatas puhkusega edasi. Ühel päewal aga, mitte kaua peale seda, pidi ta uuesti haigena woodi heitma ja ei kõösnud seal enam. Oma südamehaigusesse ta surigi.

Paljud waidawad, pass olla ai-

nult efekujutus. Sa, patused oleme meie kõik, öeldakse wahest küll. Patufundmine see ei ole midagi muud kui närwide wiga. Et pass parandamata, kole haigus on, seda ei taheta teadagi. Kui hää meelelega kuuldatakse neid inimesi, kes ütlewad: seda kõöte ei pea ikka nii waga kõöpselt ja kõösilist wõtma. Kes liig jarnaste mõtetega tegeleb, läheb wiimaks waimuhaigeks jne. Mehi ja naisi, kes patufõidust kuulutawad, nimetatakse fanaafikufeks, ufumärastsejaks.

Teised muutuvad wagaõsejaks. Kõige parema meelega kuulewad nad neid, kes wõimalikult wähem patust räägivad. Maailma ja teiste inimeste pattudest kuulewad nad küll häämeelega. Mitte aga nende pattu puudutada! Häda sellele, kes seda julgeb! Nii lähewad nad edasi koledas endapettuses.

Kes aga tahab arsti juure tulla, kes pattu ekõimatult ja õffe-

kohefjelt näitab? Kes tahab Jeesu-
se juure fulla? Ta mitte ainult
ei paljasta paffu, waid ka arstib
ja puhastab pafust. Ta tahab nii
hea meelega andeks anda neile,
kes ta juure tulewad andeksjaa-
mist ofjima, fundes ef nad on ju-
remas oma paffudes. Millise röö-

muga wõid ja andestust omades
õelda, mitte jelles mõttes nagu
jee mees: See on minu mees!
Jeesus mitte ainult ei rahusta,
waid ta raputab meid üles ef
arstida, fäiesti ferweks teha! Ja,
Jeesus on minu arst!

Für Alle.

Parim abinõu.

Wäga hää funnistuse andis
teegi pöördunud hiinlane, sellest
tuidas ta wõidule pääjis. Ta ni-
melt oli oopiumiohwer ja näis
ihu kui hingega huffuwat jelle
fire wõimuses. Pöörates oma
ebajumalatest elawa Sumala
poole, fundis ta, ef ta peab wa-
baks jaama sellest orjusest. Mõ-
ned, kes teda fundsid, üllejid, ef
jee wõimatu on, ta organifm on
juba nii harjunud oopiumiga, ta
jõud nõrgestunud, feafud aeg
wõib ta end pidurdada, kuid
wabaks ei wõi ta jaada kunagi.
Siiski jee hiinlane ufaldas roh-
kem Sumala wäge ja elaski jeda
läbi — ta jai fäiesti wabaks.

„Kuidas ja tegid jeda?“ küfifi
falt. „Mis abinõu farwifafid ja
jelleks, ef oopiumist lahfi jaada?“

„Ma farwifafin oma mõlemat
põlwe,“ üffles ta lihffjalt, „ja
Issjand andis mulle jõu wõita.“

Proowi finagi: Oled ja wiina
wõi juiffetamife wõi mõne muu
fire ori — mine palwes põlwe-
dele Issjanda effe ja wõifte fema-
ees end wabaks. Ta annab sul-
legi wõidu nagu jellele hiinla-
jele. Kes kõigest fudamest tahab
oma himudest wabaneda ja pal-
wes jellepärast peale fäib — jee
näeb peagi wabadufe koitu.

Wastu tuult.

Paradiifilind, kes omab nii
juurepärafeid fulgi ja jaba, on
wõimefu lendama pärituult. Nii-
pea kui ta jeda püüab, paistab
tuul, mis färmem on kui ta len-
nufiirus, jegi ta julefaffe ja
wiib ta kurffist wälja, nii ef fal
enam jõudu pole enda üle walif-
jeda. Sellepärast on ta sunnitud
wastufuult lendama.

See on wõrratu pilt ufklitule.
Niipea kui ja kaffud wooluga

kaaja minna ja jead end maail-
ma arwamiste järele, jaad ja
kogeda, ef kurffi kaofad ja peagi
näed jegipajafatud olewat ferwe
jifeelu. Sellepärast olgu meie
hüüdeks: **W a s t u t u u l t,**
w a s t u w o o l u ! Nii toimifid
Taaniel ja ta kolm jõpra, Pau-
lus ja kõif teifed ufufangelafed,
ja jee peab olema ka minu ja
finu tee.

Laulud.

1.

Viisil: Minu hing, oh ole rõõmus. 288.

Jumal tafaft wihma anna, Seft mu süda kuiw kui liiw, Minu sisse kastef kanna; Ära jänund olen, kuiw! Püha Waimu annet ja Lase taewast woolata, Rohkesti kui jõgi joosta, Minu südant heldest kasta.

Püha Waim, mu juure tulle, Jää mu sisse elama: Südame ma annan sulle, Tee ja oma templiks ta. Võta wälja kaidida Hinge hoonest armuga, Mis mind keelab taewa Jaamast, Inglitega rõõmustamast.

2.

Omal viisil, 383.

Mu jõud sind tahan armastada Ei sõnaga, waid teoga, Sind tahan itka igatseda, Mu walgus, kõige wäega. Kuni ma elu lõpetan, Sind, Jeesus, armastan.

Ma armastan sind, minu elu, Mu kõige parem sõber ja; Sind ülendan, mu hinge ilu, Mii kaua kui weel hingana ma. Sind, Tall, ma nõuan südamest, Et jurid minu eest.

3.

Viisil: Jumal, maa ning taewa Looja. 174.

Mlem riffus, hinge wara, Kallis oled minule. Ei see wara tao ära Ega lõpe ilmaski, Tema käest saab hingefe, Mis on tarwis female.

Koidufäht ja hinge walgus, Walgusta mu südant ka! Sinu õpetuse selgus Mind ei lase ehhida. Kui ja hinge sisse jääd, Siis ma kõnnin elufeed.

4.

Viisil: Oh anna tuhat keelt sa mulle. 141.

Maailma kullast, warandusest Ja aust ärge rääkige! Seft fuhjast liha himustusest Mul pole rõõmu ühtigi. Mu armastus on Jeesuse, Muud rõõmu ma ei fahagi.

Ilm kõige oma himudega Ja liha ilu hukka läeb, Aeg wõtab pea kaotada, Mis inimese käsi teeb. Mu armastus on Jeesuse Muud rõõmu ma ei fahagi.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind á 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni hääks ja kaastöid saata toimetajale Päikese 5-7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, 1938.